

عنوان مقاله:

تزام رفتارهای دینی با الزامات بهداشتی در دوران کرونا

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات تطبیقی فقه و اصول، دوره 3، شماره 1 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

وریا حفیدی - استادیار گروه فقه و حقوق شافعی دانشکده علوم انسانی و اجتماعی دانشگاه کردستان، سنندج، ایران

خلاصه مقاله:

زمینه و هدف: پیدایش و گسترش سریع بیماری کرونا و مقابله با انتقال آن، مستلزم رعایت محدودیتهای بهداشتی، به ویژه خودداری از حضور در اجتماع است. از سوی دیگر، وجوب حضور در نمازهای جماعت و مناسک جمعی از امور مورد اتفاق میان همه مذاهب اسلامی است. حال این سوال مطرح است که آیا شیوع گسترده و سریع بیماری کرونا با توجه به شیوه های مختلف انتقال آن، می تواند عذر شرعی در ترک عبادات و مناسک جمعی باشد؟ مواد و روش ها: پژوهش حاضر با تکیه بر توصیف و تحلیل گزاره های فقه مذاهب اسلامی و روش کتابخانه ای به بررسی موضوع حاضر پرداخته است. نتیجه گیری: بیماری های واگیردار در طول تاریخ بشر وجود داشته و لزوم رعایت سلامت و بهداشت از امور مورد تاکید شریعت است. با این وصف، در باب پذیرش بیماری های واگیردار در میان صاحب نظران اختلاف وجود دارد. از نگاه شرعی رخصت های عام یا خاص وجود دارند که مدار آنها بر رفع حرج و عسر است. بر این اساس، ثبوت رخصت شرعی برای شخص مبتلا به کرونا ثابت است اما در خصوص پذیرش احتمال ابتلاء به بیماری به عنوان رخصت، می توان این بیماری را به عنوان رخصت خاص پذیرفت و با قواعد فقهی همچون: لزوم رفع مشقت و حرج، یا ازاله ضرر و نیز با تاکید بر لزوم حفظ جان به عنوان یکی از ضروریات از نگاه مقاصد شریعت، وجود بیماری های مسری را تا زمان کشف دارو به عنوان رخصت خاص پذیرفت.

کلمات کلیدی:

مناسک دینی، کرونا، بیماری های مسری، الزامات بهداشتی، رخصت های شرعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1264132>

